

Lehel István

BUDAI BALOGH SÁNDOR

ÖTÖDIK EMELET

Felnézett az öreg, ormótlan ház legfelső emeletére. Az ablakokon szikrázott a nap. A csatornák olyan lyukasak voltak, mint a tésztaszűrők. Bandi mondta, hogy idén végre tataroznak.

Nem szeretett idejárni a magas emeletek miatt. A régi háziúr, a gazdag budai cukrász, a liftet költséges és céltalan befektetésnek tartotta. Legalább hatvan éve épült ez a ház.

Elég régen tornászta fel magát az emeletekre, rossz, nagyon rossz szívével. Hetenként kétszer jön. Nincs más, akihez mehetne. Egyszer úgy volt, hogy Bandi kap egy villalakást, de kicsik voltak a szobák. Az ilyenek nem alkalmasak műteremnek. Még szerencse, hogy itt jó széles a lépcsőház. Le lehet vinni a szobrokat. Ilyesmi ugyan nincs mindennap. A legutóbbi, a „Gyógyult beteg” még áprilisban ment el Miskolcra. Most meg július van. Ritka a megrendelés. Bandi nem divatos szobrász. Ezért unalmában tücsköt-bogarat megmintáz. Amikor Hemingway meghalt, csinált egy átlótt fejű Hemingwayt. De a megkínzott Lumumbáról és a meggyilkolt Kennedyről is készített szobrokat. Furcsa alak a Bandi. A tragédiák ihletik első-sorban. Jó lenne látni, hogy majd róla milyen gipszet csinál.

A ház régi lakóival Bandi jóban van. A gyerekek feljárnak a műterembe nézelődni. Az asszonyoknak mindig mond valami bókfélet: — Nagyságos asszonyom, ön ma reggel olyan, mint a fiatal Madonna. Bandi régi nevelés. Végtelenül udvarias. A múltkor a gázosnőnek is azt mondta: — Foglaljon helyet, nagyságos asszonyom. Az rávigyorgott, és leült. Aztán valami ilyesmit kérdezett: — Maga mindig ezeket csinálja? Nem jár dolgozni?

Az elmúlt tizenöt évben a lakók nagy része kicserélődött a házban. Lakásleválasztások, társbérletek, lakáscserék. Csupa nagyméretű, három-négy szobás lakás volt a háború előtt minden emeleten. De aztán összevevőre építkeztek: előzőnlőtték a házat az új lakók.